

Cesta

1
2010

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba.....	3
První izraelští králové	4
Co pro mne znamená naše církev.....	6
Komiks	8
Podobenství.....	10
Poznáváme Bibli	11
Na toulkách s Kuldou 5	12
Soutěž o tři knihy.....	13
Putujeme s Bibli	14
Písnička	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 851, e-mail: Rostislav.Gajdosik@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: L. Čmerda, V. Švejdová a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Děkuji ti, Pane Bože,
za naši církev československou husitskou.
Díky této církvi jsem objevila Bibli
a našla cestu k tobě.
Přála bych si, aby toto mohlo říci co nejvíc lidí.
Prosím tě, Pane Bože,
za svou církev.
Ochraňuj ji, posiluj a dej, ať se tebou dá vést.
Amen.

7. David a Goliáš

Tato část našeho vyprávění patří mezi nejznámější biblické příběhy. Přesto si stručně připomeneme, co se v Bibli (v 17. kapitole První knihy Samuelovy) o Goliášovi píše.

Pelištejci se zase jednou chystali na Izraelce. Jejich vojsko se shromáždilo na jednom kopci a Saulovi vojáci na druhém. Mezi nimi bylo údolí. Během čekání na bitvu vycházel z řad Pelištejců muž jménem Goliáš. Měl vysokou a mohutnou postavu, takže lidem připadal skoro jako obr. Když se navíc oblékl do zbroje, na hlavu si

dal bronzovou přilbu a do ruky silné kopí, šel z něj strach a vypadal nepřemožitelně. Goliáš si tak sám také připadal. Pravidelně zápasil v soubojích, takže měl mnoho zkušeností v boji muže proti muži.

Goliáš se teď rozkročil uprostřed údolí mezi oběma vojsky a začal provokovat Izraelce: „Co tam tak stojíte? Vyberte si mezi sebou někoho, kdo se mnou bude zápasit. Když mě porazí, budeme my všichni vašimi otroky. Když však zabiji já jeho, budete sloužit vy nám. Tak co, troufá si někdo z vás na mě?“ Tak se tam vychloubal každé ráno a každý večer po čtyřicet dní.

David se po čas války vrátil opět ke svému otci, aby pásł stádo. Jeho tři nejstarší bratři byli se Saulem ve vojsku. Otec Davida jednoho dne poslal, aby jim zanesl jídlo a přinesl od nich zprávy. Když dorazil do jejich ležení, řadili se vojáci právě k bitvě a Goliáš je znovu vyzýval na souboj.

Když to David viděl, prohlásil: „Kdo to je, že si dovoluje urážet lid živého Boha? Já s ním budu bojovat!“ Přivedli ho před Saula, který nevěřil, že by mohl mít v boji s Goliášem šanci na vítězství. „On je silný a zkušený a ty jsi teprve mladíček!“ „Při pasení stád jsem ale již mnohokrát zahnal i zabil

medvěda či lva, který ohrožoval ovce,“ odpověděl neohroženě David. „Hospodin, který mne vytrhl ze spárů lva i medvěda, mne vytrhne i ze spárů tohoto Pelištejce!“ David dokonce i odmítl Saulovu zbroj, protože na ni nebyl zvyklý a nedokázal se v ní volně pohybovat. Vzal si jen svou pastýřskou hůl, prak a pět oblázků, které si nasbíral v potoce. Tak vykročil proti Goliášovi.

Když ho Goliáš spatřil, posmíval se mu: „Copak jsem pes, že jdeš na mě s holí?“ David mu odpověděl: „Ty na mě jdeš s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina, Boha, kterého jsi urazil! Ten mi pomůže nad tebou zvítězit!“

Potom vzal David prak a jedním kamenem trefil Goliáše přímo doprostřed čela. Goliáš se okamžitě skácel k zemi. David k němu přiběhl, vytáhl jeho meč a usekl mu hlavu.

Když to viděli Pelištejci, dali se hrůzou na útek. Izraelci je pronásledovali až na začátek údolí, potom vyplenili jejich tábory.

Saul si dal zavolat Davida, který před něj předstoupil s Goliášovou hlavou v ruce. „Kdo je tvůj otec?“ ptal se mladíka Saul. „Jsem synem Jíšaje Betlémského,“ odpověděl David. Saul znovu povolal Davida do svých služeb, takže se hoch již domů nevrátil.

Jana Krajčířková

V letošním roce si, děti, připomínáme devadesáté výročí zrodu Církve československé husitské. V Cestě jsme k této příležitosti připravili dva nové seriály. Jedním z nich je komiks o historii naší církve, který najdete vždy na stranách 8-9. Tím druhým příspěvkem jsou vyznání různých členů církve, kteří ji mají rádi. Nazvali jsme jej „Co pro mne znamená naše církev“.

Napsali nám lidé mladí i starší, ti, kdo v církvi vyrůstali od malička, i ti, kteří se s ní seznámili později. Někteří z nich v církvi pracují, ať již jako duchovní nebo v jiných profesích, jiní mají úplně jiná povolání. Všichni však mají jedno společné – lásku ke své církvi, která je provází životem a, jak často píší, je jejich druhým domovem.

Přáli bychom si, aby vám tento seriálek trochu pomohl pochopit, co člověku dnes, ve světě počítačů a mobilních telefonů, může přinášet společenství lidí, kteří se scházejí nad Bibli.

Dovolte mi, prosím, abych začala já sama. Pán Bůh si nás hledá různým způsobem. Mne si našel až v dospělosti, když jsem začínala studovat vysokou školu. Kamarádka mne pozvala na jedno setkání mládeže, která se v církvi scházela. Líbilo se mi tam, spřátelili jsme se s ostatními. Společně jsme četli Bibli, zpívali křesťanské písničky. Organizovali jsme víkendové výlety, letní dovolenou, později i tábory pro děti. Nikdo mi nevnucoval ani víru ani to, jak mám věřit. To bylo pro mne, vychovanou v nevěřící rodině, důležité. Sama jsem se po čase rozhodla pro křest, nakonec jsem začala v církvi i pracovat.

V tom vidím velký význam právě naší církve v dnešní době – je otevřená pro všechny, nikomu nic nevnučuje, lidé se v ní cítí svobodně. Svoboda však s sebou nese i odpovědnost. Jsme to my sami, kdo odpovídáme za to, co říkáme a děláme.

Když lidé říkají, že je pro ně církev druhým domovem, druhou rodinou, je to pravda. A myslím to v dobrém i v tom horším. V rodinách se máme rádi, ale někdy se také pohádáme. Ne se všemi příbuznými si vždy úplně rozumíme. Také v církvi se stává, že si, tak říkajíc, „nesedneme“ úplně s každým. Vždyť i v církvi jsme jenom lidé. Ale rozdíl od jiných lidských společenství tu je. A podstatný. Nespojuje nás „jen“ rodinné pouto, i když i to je mnohdy velmi pevné. To, co nás spojuje, je Pán Bůh. Ten jediný je, narozdíl od nás

lidí, vždycky věrný, spolehlivý, nikdy nezradí, nepomlouvá, má čas. Před ním se nikdy nemusíme (ale ani nemůžeme) přetvařovat.

A církev – tedy společenství lidí, kteří Pána Boha znají a vědí, že jej ve svém životě potřebují – nám pomáhá k němu hledat cestu. A v tom je její obrovský význam a proto ji mám ráda a jsem jí vděčná. A také proto, že jsem v ní našla spoustu lidí, kterých si velmi vážím.

Ale teď už předám slovo dalším. Snad pro vás jejich slova budou zajímavá a podnětná. Přeji vám, aby vám pomáhala hledat cestu k církvi a především k Bohu.

Jana Krajčířiková

Jmenuji se Naděžda Bílková, je mi 74 let. Seznámení s církví je spojeno s mojí již bohužel nežijící maminkou a žijícím bratrem farářem Bohumilem Kláskem. Za což oběma moc děkuji. Církev pro mne znamená mnoho, je to můj domov. Do církve docházím již řádku let a vždy se těším na setkání s naším Pánem Ježíšem Kristem v našich bratřích a sestřích. Děkuji Bohu, že mohu navštěvovat bohoslužby, že mi to můj zdravotní stav dovolí. Pro mne je velice důležité přijímat večeři Páně a modlit se za své nejbližší.

Církev neoddělitelně patří k mému životu, kde jinde bych čerpala sílu do dalších dnů?

Kéž vám Bůh žehná.

Naděžda Bílková

Jmenuji se Aleš Toman, je mi 23 let a do naší církve pravidelně chodím čtvrtým rokem. Čím pro mne je? Nebudu přehánět, když napíšu: Duchovním domovem, který je postavený na skále. Nemůže ho zbořit vichřice, vyplavit povodeň, spálit požár. Je mojí jistotou. Pevným bodem v mém životě. Mohu se do ní stále vracet a čerpat posilu do dalších dnů. To samé můžete zažívat i vy. Stačí přijít...

Aleš Toman

Historie Církve československé husitské 1.

Vznik církve

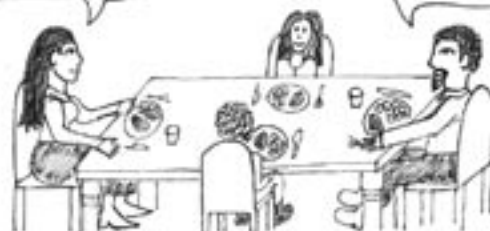
Kreslí P. Štěpánová
Píše J. Krajčířiková

1. SVĚTOVÁ VÁLKA

Já se z toho pořádku nemůžu vzpamatovat, že máme vlastní stát.

Ještě kdyby se tak ta církev změnila. Představte si, že žehnala dělům.

JEDNOTA KATOLICKÉHO DUCHOVENSTVA

Musíme církev obnovit!

Lidé už nám kněžím nevěří. Bohoslužba musí být česká!

Sepíšme naše návrhy a pošleme s nimi delegaci do Říma!

PAPEŽ BENEDIKT XV.

Nepřijatelné!

RADIKÁLNÍ SKUPINA KNĚŽÍ POD VEDENÍM K. FARSKÉHO

Bratři, nečá se nic dělat, musíme reformy provést cestou činu.

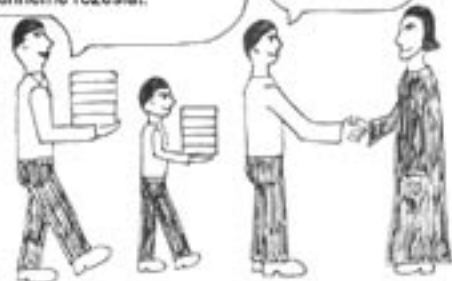

DR. KAREL FARSKÝ PO NOCÍCH RYCHLE PŘEKLÁDAL VÁNOČNÍ MŠI DO ČESTINY

Neseme z tiskárny první díl Českého misálu, ještě ho stihneme rozestlat.

Děkujeme, bratře!

VÁNOCE 1919

Maminko, děti! U Mikuláše bude půlnoční v čestíně!

Musíme vyrazit včas, jistě tam bude spousta lidí.

Mami, tati, můžu jít taky?

CHRÁM SV. MIKULÁŠE V PRAZE NA ST. MĚSTĚ

Ejhle, ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem...

Utí si slzy, matko.

Dnešní den si, Pěto, pamatuj!

8. 1. 1920 NÁRODNÍ DŮM NA SMÍCHOVĚ V PRAZE

Kdo hlasuje pro vznik nové církve?

Bratři, většina z nás odsouhlasila vznik nové církve, která ponese název Církve československá.

NEDELE 11. 1. 1920 - CHRÁM SV. MIKULÁŠE DR. FARSKÝ PŘEČTL PROVOLÁNÍ "NÁRODU ČESKOSLOVENSKÉMU"

Žádáme svobodu svědomí pro každého...

Do této církve hned vstoupíme, maminko.

Hned zítra zajdu na faru oznámit, že přestupujeme do nové církve.

Já už se tak těším!

POKRAČOVÁNÍ PŘÍSTĚ

9. O ztracené ovci a ztraceném penízi

Krásné podobenství o ztracené ovečce najdeme u Matouše (18,10-14) a u Lukáše (15,1-7), kde na něj navazuje i podobenství o ztraceném penízi (L 15,8-10), které je obsahově podobné.

„Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila.‘ Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“

Obdobně žena, která má deset stříbrných mincí a jednu ztratí, neúnavně ji hledá, dokud se jí to nepodaří, a potom se s přítelkyněmi raduje.

V těchto podobenstvích je pro nás veliká naděje. Člověk je totiž slabý a neustále dělá chyby. I když se snažíme, přesto klopýtáme, zapomínáme na Boha, hřešíme. Ale Pán Bůh nás hledá. Trpělivě a opakovaně. Pokud litujeme svých vin, vytáhne nás jako tu ovečku i z propasti a ponese nás neúnavně na ramenu, aby nás mohl vrátit ke stádu. Jako ta žena, která nelitovala námahy a vymetla kvůli jediné minci celý dům, tak i Bůh se námáhá kvůli každému z nás, i když si připadáme malí a bezvýznamní. To je přece úžasné!

Jana Krajčířiková

Pokud by vám otázky připadaly těžké, odpovědi najdete v uvedených biblických textech. Můžete si je také ověřit na straně 12.

1. Kolik měl praotec Jákob synů? (Gn 35,22)
a) pět, b) deset, c) dvanáct
2. Jak se jmenoval strom, ze kterého Adam a Eva nesměli jíst ovoce? (Gn 2,17)
a) strom mládí, b) strom poznání dobrého a zlého, c) strom věčnosti
3. Kdo pobízela Evu k utržení jablka? (Gn 3,1)
a) štír, b) had, c) ještěrka
4. Jaké znamení seslal Bůh lidem na důkaz toho, že již nikdy nezničí zemi potopou? (Gn 9,13)
a) duhu, b) slunce, c) měsíc
5. Kolik synů měl Noe? (Gn 6,10)
a) pět, b) tři, c) sedm

Marcela Šimová

Rádio

Na stolku je skříňka,
v ní to pořád břínká.
To tam hraje kapela
smutně nebo zvesela.
V ní též bez ustání
povídají páni.
Chyť je jejich knoflíků,
všechno ztichne ve mžiku.

Zdeněk Svoboda

Objevuje se Smejčil - třetí část

Mezi ploty zahrádek, přiléhajících za domky na dolní straně rybníka až k vodě, proklouzl mužský. Takový drobínek mužského, zato s tváří obrostlou šedivými vlasy a vousy, z nichž trčel zvidavý nos. Na zádech nesl batoh. Místní občan Smejkal zvaný Smejčil nosil batoh pořád a v něm nářadí, jaké by nepotěšilo pana porybného Juráška - skládací vrš a pytlácké šňůry.

Smejčil hleděl na rybník a mučil se, koneckonců mučil se ustavičně, nejvíc pomyslením, že by měl dělat něco jiného, než co právě dělá. Teď se trápil rozhodováním, jestli si má hodit šňůrku nebo jít nastražit vrš k přítoku. Kdyby tak věděl, kde je porybný, aby ho při tom nenachytil, protože Smejčil byl přesvědčen o své bezúhonné pověsti a bál se ostudy.

Vtom uviděl, jak zpoza ostrůvku s Černou tvrzí vyplouvá porybného pramička se čtyřmi dětmi. Mířila na volnou vodu trochu cik cak, protože chlapec, kterého Smejčil neznal - a že tu znal každého! - nořil vesla do zrcadlově lesklé hladiny v nestejném rytmu. Smejčilovi neušlo, že všechny čtyři děti jsou jakoby slavnostně rozradované. Aby tak našly v Černé tvrzi něco cenného, napadlo ho. Třeba tam byl zakopaný poklad! Kdyby tak měl pramičku on!

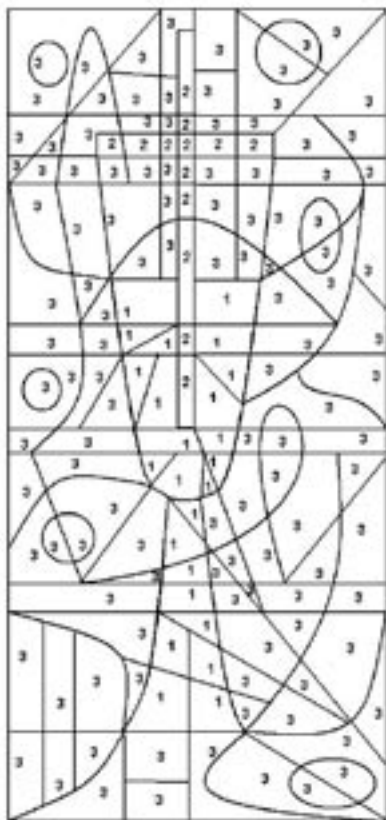
A co to nad loďkou s dětmi poletuje? Chvílemi je to před nimi, chvílemi zas vedle nich. Vypadá to jak sám od sebe zářící zlatý balónek, který se pohybuje jako živý.

Cizí chlapec už pochopil, jak se zachází s vesly, loďka psala po hladině rovnou čáru a vzdalovala se vstříc slunci. Svítící balónek, co kolem dětí kroužil, s tím rozžhaveným letním sluncem chvílemi splýval, chvílemi se zas objevoval, sám jako malé sluníčko. Smejčil nikdy nic takového neviděl a vůbec to nechápal. Nevěděl, co by bylo lepší, jestli takový zářící balónek mít nebo ho dětem zničit, a tak si postěžoval: „Všichni jsou veselí a já jsem tak nešťastnej...“

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Vybarvěte všechna políčka označená jedničkou červeně, dvojky žlutě a trojky modře, a napište nám nejpozději do poloviny února, co znázorňuje obrázek. Z došlých odpovědí vylosujeme tři výherce knihy, jejichž jména se dozvíte v březnové Cestě.

Blahopřejeme výhercům soutěže z listopadové Cesty (tajenka: Stromy se opět ukládají ke spánku): **Laura Strmisková a Tereza Foffová z Kolína,**
Miroslav Hlaváč z Kojetína

13. Athény

Ze Soluně se Pavel vydal do kulturního centra říše - do Athén (Sk 17,16-34). Tam se pokoušel hlásat evangelium mezi filozofy na Aeropagu, ale ne příliš úspěšně. Rozdíl mezi řeckými filozofy a křesťanstvím byl obrovský. Poslouchali jej se zájmem, to je pravda, protože vše nové je velmi zajímavé, ale když začal mluvit o vzkříšení Ježíše, mnozí se mu vysmáli a jiní říkali: „Rádi si tě poslechneme, ale až někdy jindy.“ Přesto se však k němu někteří připojili a uvěřili. V Bibli jsou dokonce uvedena jména dvou z nich: Dionysios z Aeropagu a žena jménem Damaris.

Athény jsou hlavním městem Řecka. Rozkládají se na kopcovitém poloostrově Attika a s okolními městy mají dnes asi 3,5 miliónu obyvatel. Ještě na začátku 19. století však byly pouhou vesnicí se 7 tisíci obyvateli. Nevěříte?

Když se řekne Athény, každý si vybaví starověké Řecko, antické památky, kolébku demokracie a vzdělanosti. Je to skutečně tak. Město vzniklo již ve třetím tisíciletí před Kristem. Vrcholu demokracie dosáhly Athény za vlády Periklovy v 5. století před Kristem. V tomto „zlatém období“ v Athénách působil filozof Sókratés a představitelé antické tragédie jako např. Sofoklés, Aischylos nebo Euripidés.

Několik let po Periklově smrti však byly Athény poraženy Spartou v peloponéské válce a slábl jejich význam politický, zatím však nikoliv kulturní. I Římané, kteří si Řecko podmanili ve 2. století před Kristem, město ušetřili. Jeho definitivní úpadek nastal až ve 4. století po Kristu, kdy v římské říši zvítězilo křesťanství. Pohanské náboženství bylo zakázáno, filosofické školy zavřeny a Parthenón, chrám bohyně moudrosti Athény, byl v 6. století změ-

něh na křesťanský chrám. Zkázou završili v 15. století Turci, kteří v Řecku vládli až do 19 století.

Dnes jsou Athény především významným turistickým cílem, protože je zde velké množství starověkých památek. Ročně si je sem přijíždějí prohlédnout miliony návštěvníků. Athény však mají i několik méně příjemných prvenství: po Hong Kongu jsou druhým nejhustěji osídleným městem světa. Podle světové zdravotnické komise patří Athény také mezi nejhluchnější města na světě. Zároveň jsou jedním z nejméně zelených míst na Zemi, vycházejí zde jen dva metry čtvereční zeleně na obyvatele. Trochu se to zlepšilo po druhých olympijských hrách v Athénách v roce 2004 (v roce 1986 se zde konala úplně první novodobá olympiáda), kdy ve městě vysázeli téměř 300 tisíc nových stromů. Čili: bydlet byste tu možná nechtěli, ale za návštěvu Athény určitě stojí.

Bůh je s ná-mi, Bůh je s ná-mi,
 to byl na-šich oč - ců zpěv,
 ži - vo-tem svým ne - ši sa - mi,
 Bo - ě mé - li ko - rou - hev.
 Ne - chvě - li se, ne - kle - sa - li,
 stá - lo zač - lo z je - jich řad.
 Bůh je s ná - mi, Bůh je s ná - mi!
 Kri - stus v nás chce křá - lo - vat.

2. Velký po nich odkaz máme
 v jejich stopě kráčet dál,
 vítězně se blížit bráně,
 kde své věrné vítá Král.
 Zazni, zazni, staré heslo,
 v širý svět i z našich řad:
 Bůh je s námi, Bůh je s námi,
 Kristus v nás chce kralovat.

4. Brzo bude konec boji,
 míru zavlá korouhev,
 věrní Boží se pak spojí
 u radostný chvalozpěv.
 Vzhůru srdce pozvedněme,
 nesluší se bázeň znát.
 Bůh je s námi, Bůh je s námi,
 Kristus v nás chce kralovat.

3. Hlásejme zvěst o spasení,
 ať ji pozná celý svět!
 O všech hříchů odpuštění
 každý musí uslyšet!
 Ať již vzejde doba slavná,
 v které lidstvo bude znát:
 Bůh je s námi, Bůh je s námi,
 Kristus v nás chce kralovat.

Ira D. Sankeyová, přel. J. Hochman
(Zpěvník ČČSH, píseň č. 37)